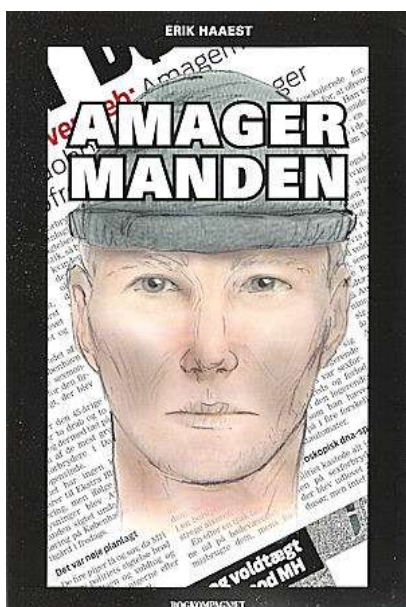

Erik Haaest har skrevet en letlæselig bog om den såkaldte Amagermand, som sidder fængslet anklaget for flere mord og voldtægter

Bogkompagniet. 286 sider. 249 kr.

På bogens bagside står: »I 7 uger af 2010 var han Danmarks mest jagede mand ukendt af politiet og kun omtalt som »Amagermanden«. Det kaldes han stadig, fordi Københavns Byret efter hans arrestation 12. november 2010 nedlagde forbud mod offentligt at oplyse hans, hans families og hans overlevende ofres navne - og i det hele taget noget, der kan afsløre hans identitet, ud over forbogstaverne MLH og den »fantomtegning«, som denne bog bringer på forsiden. Den lod politiet fremstille som »fantomtegning«, før nogen kendte hans identitet. Man må i dag ikke end ikke oplyse, om den ligner«.

At man på internettet, ved at Google, hele tiden, og stadig, kan finde Amagermandens rigtige navn, gør hele halløjten omkring navneforbud til en farce. Og når retssagen starter, kan enhver møde op i retten og se navnet på en opslagstavle uden for retslokalet.

På bogens første flapside kan læses følgende om Erik Haaest, som hele livet har arbejdet med kriminalstof og er forfatter til 51 bøger: »Også i denne sag mener Erik Haaest at vide mere end politiet, og han er indstillet på, at han med bogens afsløringer vil blive indkaldt som vidne hos politiet eller i retten«.

Store ord. Læser man bogen grundigt, og det har undertegnede, så er det lidt svært at finde dokumenterede afsløringer. Man kan også undre sig over, at bogen udkommer før selve retssagen, som i skrivende stund end ikke er berammet. Men bogen giver en god oversigt over de forbrydelser, Amagermanden er sigtet for samt en lang række uopklarede mord og voldtægter. Og Haaest skriver blændende, lige ud ad landevejen, så alle kan følge med.

Desværre har Haaest ophøjet Anne Birgitte Stürup, som er udpeget til offentlig anklager i den kommende retssag, til sin egen superheltinde og bogen igennem citeret hende. Haaest kender ikke selv Stürup, men har læst Morten Bruun og Thomas Bjergs »rosebog« om hende, »Anklageren. En sag for Stürup«. Den måde at stifte bekendtskab med en person på, er ikke altid den smarteste, skal man fremhæve nogen. Første Stürup-citat side 9 lyder: – *Uanset om sagen er tyk eller tynd, er man et hestehoved foran, hvis man kender sagens detaljer.* Allerede her springer kæden af for Haaest, men det kan han ikke vide, fordi hans bog er skrevet før, han læste »Retssagen om et formodet maleri af André Derain«, hvor Stürup i landsretten var anklager og ikke just forfatterens heltinde. Senere vil jeg anmelde bogen om Stürup og bevise, at hun ikke altid forstår sagens detaljer.

Bogens forord er skrevet af forsvarsadvokat Klaus Ewald, som skriver orienterende om, hvordan en retssag forløber, om nævninge, bevisførelse og beslægtede emner, en fortræffelig indgang til selve bogen.

Og så kører Haaest ellers derudad med opremsning af uopklarede mordsager og sager om voldtægt, og har man glemt alle disse sager, nogle adskillige år gamle, så er de samlet her. Dog lider bogen af et manglende navneregister, stærkt irriterende for en bog med mange navne.

En tekst jeg vil rose Haaest for kan læses side 35: »Hvis vi kriminalreportere til tider ikke er imponerede af politiets effektivitet eller mangel på samme, er det ikke uden grund. De færreste journalister vover dog at skrive noget om den slags fadæser af frygt for at blive uglest hos det politi, hvis oplysninger, de alt for ofte har gjort sig afhængige af«. Her kan for egen regning indskydes, at det er meget værre med journalisters berøringsangst over for de kappeklædtes fadæser.

Haaest skriver godt, den ros skal han have, men personligt finder jeg bogens mange pornoagtige detaljer overflødige, det er jo ikke en bog, som henvender sig til såkaldte husarer. Jeg har også svært ved at forholde mig til bogens mange sider om den rene fiktion, blandt andet om Helmuth fra DDR, som et kapitel hedder.

Angående Haaest' påstand om, at bogen afslører, at han ved mere end politiet, har noget at gøre med det som står på side 194, ved jeg ikke. Her skriver forfatteren: »Tiden vil vise, om MLH vil blive dømt for lovovertrædelser, som rettelig er begået af »M«-junior! I sandhed en snoet omvej til retfærdigheden«. Det er lidt af en anklage. Den kommer Haaest ind på, fordi flere af de drab og voldtægter, Amagermanden i første omgang blev mistænkt for, senere blev frafaldet. Det skyldes, skriver Haaest, at DNA-sporene ikke *helt* stemte overens med Amagermandens, men måske kunne være en af Amagermandens sønner. Hvis det holder, så er det lidt af en sensation. En vovet påstand.

Som nævnt giver bogen en god oversigt over uopklarede mord og voldtægter. Men som også nævnt er det mere end svært at finde steder i bogen, hvor der er afsløringer, som Haaest påstår. Vi må nok vente til sagen kommer for retten engang.

Anmeldt af Preben Juul Madsen

27. august 2011